

Сон

Володимир Кобилянський

Душа моя пливла вночі по той бік Лети
І стріла там твоєю в беззоряних пітьмах,
Пізнались дві душі, і наче дві планети
Злились вони в одну. І став хаос в світах,
Схитнулися німі, мов гріб віків, склепіння,
Розтанули світи у творчому вогні,
І в інші береги прорвались води сині,
І скелі вирости на щонайглибшім дні.
І вмерла наша смерть. І встали наші трупи,
І квіти радощів у пітьмі розцвіли —
І зайнялись вогнем присохлі рани, струпи,
І руки підвелись для вічної хвали.
Над лоном, де блищать рубіни з крапель крови,
Страждання золоті серед земних доріг
Осяяли наш рай проміннями любови,
І в саяві їх згорів наш перший смертний гріх.